[Lenger]

lingen under hospitalsindlæggelse. Det var et led i deres rutine først at tale med patienterne ambulant ved fire eller fem lejligheder, således at de kunne få en så fuldstændig livshistorie som muligt og en god personlig kontakt kunne blive etableret med den pågældende og også med hans pårørende. Herefter blev han indlagt på hospitalet i 2–4 uger. I løbet af de første dage fik han simpel psykoterapi under påvirkning af pentotal for at introducere ham til forestillingen om psykoterapi ved hjælp af stoffer. Ganske vist skriver de herrer i en instruktion til plejepersonalet:

»Ingen særlig forbedredelse er påkrævet.«

Men instruktionen handler faktisk kun om sygeplejerskens rolle før LSD-sessionen.

Redegørelsen fra ministeren er også inde på det, Thomas Lings sagde på konferencen. Redegørelsen refererer, at patienterne kunne gennemarbejde deres følelser på egen hånd, forudsat at de vidste, at en terapeut eller en sygeplejerske stod til rådighed. Men ministeren glemmer at fortælle, at i det samme indlæg sagde samme Thomas Lings, at alle patienter kom til samtale i mindst en time mellem sessionerne, og at deres rapporter dannede grundlag for det terapeutiske interview. Han gjorde sig også til talsmand for, at patienterne i tvivlstilfælde kom oftere til samtale, og at de fik hans telefonnumre ugen igennem. De blev opfordret til at ringe, hvis de følte sig foruroligede, og kunne nogle gange, hvis de havde det dårligt, tilbringe weekenden sammen med ham. Det er også noget andet end Frederiksbergmetoden og hele det grundlag, ministeren bygger sin afvisning på.

Endelig henviser ministeren til Ditmann, Haymann og Wicklesey og fortæller bl.a. om 74 personer, de har efterundersøgt, efter at de har fået LSD, og hvor ministeren siger, at der ikke blev benyttet psykoterapi. Ministeren siger på et senere tidspunkt, at man havde grund til at tro, at LSD-oplevelsen i sig selv havde terapeutisk virkning. Men ministeren glemmer at fortælle, at det, der her helt klart og oplagt var tale om, ikke var behandling, men noget, som de pågældende selv opfattede som forsøg. Man kan da ikke på den baggrund tage det til indtægt for, at det var en forsvarlig behandling, som foregik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 76:

Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v.

Af Hans Hækkerup (S) m.fl.

(Fremsat 15/11 85).

Sammen med denne sag foretoges den sidste på dagsordenen opførte sag, nemlig:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 77:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning af indkomst i forbindelse med kulbrinteindvinding i Danmark (kulbrinteskatteloven) og lov om ansættelse og opkrævning m.v. af skat ved kulbrinteindvinding.

Af Hans Hækkerup (S) m.fl.

(Fremsat 15/11 85).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

De to socialdemokratiske forslag, der nu skal behandles, har begge til formål at stramme beskatningen af indkomst ved olie- og gasindvinding.

Det ene forslag, nr. L 76, vedrører selskabsskattelovens § 12, som angår den skattemæssige behandling af en i Danmark hjemmehørende virksomhed, der kontrolleres af en udenlandsk virksomhed. Det andet forslag, nr. L 77, går ud på en ændring af kulbrinteskatteloven.

Jeg kan med det samme sige, at regeringen klart må tage afstand fra den foreslåede ændring af selskabsskattelovens § 12. Den nuværende bestemmelse i denne paragraf går i

[Ministeren for skatter og afgifter]

korthed ud på, at såfremt skattemyndighederne godtgør, at et dansk selskab i sine handelsforbindelser med et forbundet udenlandsk selskab har aftalt vilkår, som ikke svarer til de vilkår, der normalt aftales mellem uafhængige selskaber, så kan det danske selskabs fortjeneste forhøjes ved beskatningen, således at den bringes i overensstemmelse med den fortjeneste, man må forvente hos et uafhængigt selskab. Det er denne reguleringsmetode, der kaldes for armslængdeprincippet.

Den foreslåede ændring går ud på, at det er selskaberne, der skal dokumentere, at pris- og aftalevilkår svarer til vilkår, der forekommer mellem uafhængige selskaber. Der er således tale om, at bevisbyrden vendes om. I betragtning af, at det, som det er forslagsstillerne bekendt, har vist sig uhyre vanskeligt selv for skattemyndighederne at løfte bevisbyrden i denne type sager, forekommer det meget betænkeligt at pålægge skatteyderne, altså selskaberne, at bevise, at de har fulgt armslængdeprincippet ved opgørelse af den skattepligtige indkomst. Alene ud fra et retssikkerhedssynspunkt må forslaget afvises.

Den foreslåede ændring af § 12 skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer af kulbrinteskatteloven, og det må være på sin plads at påpege, at ændringen af § 12, sådan som den er foreslået, vil ramme helt generelt, altså også uden for kredsen med berøring med kulbrinteskatteloven.

Jeg vil dog her gerne give det tilsagn, at jeg er parat til at overveje behovet for en ændring af selskabsskattelovens § 12, idet den, som jeg lige har nævnt, giver visse administrative problemer. Disse problemer løses imidlertid ikke med en så radikal ændring, som forslagsstillerne her har lagt op til.

Jeg vender mig herefter til forslaget om ændring af kulbrinteskatteloven. Efter forslaget skal der ske en fremrykning af kulbrinteskattebetalingen. Fremrykningen skal for det første fremkomme ved, at det særlige kulbrintefradrag, der gives ved beregning af kulbrinteskatten, foreslås nedsat fra 25 pct. til 20 pct. af de foretagne investeringer. Samtidig skal skatteprocenten for kulbrinteskatten nedsættes fra 70 til 60. Nedsættelsen af kulbrintefradraget vil bevirke, at der hurtigere fremkommer et positivt beskatningsgrundlag for kulbrinteskatten. Dernæst skal fremrykningen af kulbrinteskattebetalingen ske ved, at der foreslås opkrævet et beløb på 10 pct. af salgsværdien efter fradrag af det omtalte kulbrintefradrag. Den fremrykkede kulbrinteskat skal være fradragsberettiget ved opgørelsen af grundlaget for såvel selskabsskatten som kulbrinteskatten.

Det er et meget mærkeligt forslag, der her kommer fra socialdemokratiet, som jo har været fader til kulbrinteskatteloven. Socialdemokratiet begrunder forslaget med, at det virker stødende, at A. P. Møller, som Børsinformation har beregnet, vil få et milliardoverskud i 1986 og 1987 uden at skulle betale andet end et ubetydeligt beløb i kulbrinteskat.

Her under første behandling af lovforslaget skal jeg blot pege på, at de væsentligste årsager til, at kulbrintebeskatningen ikke har givet det forventede provenu, må findes i vigende oliepriser samt i, at loven faktisk har virket efter sit formål, nemlig motiveret til større udgifter, til investeringer i produktionsanlæg samt efterforskning. Forslagsstillerne henviser selv til disse forhold i bemærkningerne til lovforslaget.

Under den kommende udvalgsbehandling af forslaget vil jeg give skatte- og afgiftsudvalget de seneste provenuskøn for de nærmeste år og i forbindelse hermed udarbejde provenuskøn og rentabilitetsberegninger i tilknytning til det fremsatte lovforslag.

Om selve lovforslaget vil jeg sige, at der ud over fremrykningen af skattebetaling sker en skærpelse af beskatningen. Dette vil navnlig gælde de marginale felter, det vil sige felter af en størrelsesorden, som vi først og fremmest må forvente at finde på dansk område. Disse felter skal i flere tilfælde ikke betale kulbrinteskat, men den fremrykkede kulbrinteskat vil de komme til at betale.

En følge af den fremrykkede kulbrinteskat kan derfor let blive, at man undlader at sætte produktion i gang fra sådanne forekomster. Dette finder jeg klart stridende mod intentionerne bag kulbrinteskatteloven, således som de blev forklaret af min forgænger, der spillede en stor rolle ved at skabe den afbalancering, der findes i den gældende kulbrinteskattelov, og som man altså nu forsøger fra socialdemokratisk side – måske et tilfælde af masochisme – at tilintetgøre.

De mindre, mere marginale felter vil blive forholdsvis hårdere belastet end større felter

[Ministeren for skatter og afgifter]

ved nedsættelsen af kulbrintefradraget. For de større felter vil virkningerne af den nedsatte skatteprocent helt eller delvis modvirke virkningen af nedsættelsen af kulbrintefradraget.

Endelig vil rigtig gode felter kunne få nedsat deres kulbrinteskat, da nedsættelsen af skatteprocenten for disse felter betyder mere end nedsættelse af kulbrintefradraget. Denne omvendte progression er selvfølgelig ganske stridende mod intentionerne bag kulbrinteskatteloven.

Jeg finder også anledning til at understrege, at den skærpelse af kulbrintebeskatningen, som socialdemokratiet her stiller forslag om, bør lægges oven i den skatteforhøjelse, der allerede er sket ved forhøjelsen af selskabsskatteprocenten fra 40 til 50. En sådan samlet væsentlig skatteforhøjelse for de olieproducerende selskaber i Danmark går direkte imod den tendens, der i de senere år har vist sig i andre lande, specielt i England. Her er det samlede skatte- og afgiftssystem på olieområdet blevet lempet, specielt med henblik på at fremme udnyttelsen af de marginale felter. Det fremsatte lovforslag kan derfor indebære en risiko for, at det danske skatte- og afgiftssystem, alt taget i betragtning, ikke længere vil gøre det konkurrencedygtigt at udvinde olie og gas, således at olieselskaberne fremover ikke mere finder det attraktivt at efterforske og indvinde kulbrinter på dansk område.

I tilknytning hertil må det endvidere meget stærkt understreges, at den foreslåede fremrykkede kulbrinteskat ikke efter sin udformning har karakter af en egentlig indkomstskat, fordi den ikke beregnes på grundlag af et nettoindkomstprincip. Den må snarere betragtes som en slags royalty, det vil sige en omkostning for olieselskaberne. Dette indebærer en meget, meget stor risiko for, at de udenlandske olieselskaber i henhold til de gældende dobbeltbeskatningsaftaler ikke vil kunne opnå kredit i deres hjemlande for den erlagte fremrykkede kulbrinteskat. Det skal her indskydes, at ingen af de indgåede dobbeltbeskatningsaftaler omfatter afgifter som f.eks. royalty, men alene indkomst- og formueskatter. Herved vil de udenlandske selskaber så at sige blive ramt dobbelt af det fremsatte forslag: dels en større dansk skat, dels en større udenlandsk skat. Det er klart, at også dette forhold vil medvirke stærkt til, at interessen for at efterforske og indvinde kulbrinter på dansk område formindskes.

Jeg skal på baggrund af blot de forhold, jeg har nævnt her, på regeringens vegne klart tage afstand fra de fremsatte lovforslag.

Lykketoft (S):

Jeg er enig med ministeren så langt, at kulbrinteskatteforslaget, det meget omfattende bygningsværk, vi lavede i 1982, meget langt har virket efter sin hensigt, og at den væsentligste enkeltforklaring på, at man ikke har nået de provenutal, man dengang opererede med, er nogle i og for sig helt legitime ændringer i forhold til de forudsætninger, man opstillede i begyndelsen af 1982 med hensyn til olieprisudviklingen, men specielt med hensyn til omfanget af investeringer i Nordsøen. Så langt er vi enige. Derfor har socialdemokratiet ikke noget ønske om at anfægte hovedkonstruktionen i kulbrintebeskatningen, sådan som den blev fastlagt dengang.

Vi foreslår nogle forholdsvis beherskede ændringer i systemet. Vi erkender allerede i fremsættelsen, at det er forbundet med store tekniske problemer for et oppositionsparti at formulere det i teknisk henseende mest perfekte forslag om ændring af en sådan lovgivning. Derfor skal man selvfølgelig betragte de forslag, vi her er kommet med, som et bud, som vi naturligvis er indstillet på under det efterfølgende udvalgsarbejde at lade undergå en revision, som de tekniske bemærkninger, der måtte komme, kan give anledning til.

Jeg vil godt sige, at vi ikke deler ministerens bekymring for, at disse begrænsede ændringer i kulbrintebeskatningen skulle have dramatiske virkninger på interessen for at efterforske og udvinde olie og gas i den danske undergrund. Der er tale om, at vi nedsætter skatteprocenten.

Når ministeren siger, at det især vil gavne de rigtig gode felter, så er det vel, fordi ministeren i det regnestykke sammenligner med den forskydning, der er sket på grund af selskabsskatteforhøjelsen for nylig. Men i forhold til de beskatningsniveauer, vi opererede med ved kulbrinteskatteforslagets vedtagelse, er der næppe tale om en lempelse af de gode felter.

[Lykketoft]

Med hensyn til de marginale felter, hvor ministeren siger, at der kan blive tale om en skærpelse, er der måske i nogle tilfælde tale om en fremrykning – det er jo hele tankegangen i nr. L 77 – af noget skattebetaling, men netop på grund af de høje marginalskatter og muligheden for at modregne fremrykket kulbrinteskat efterfølgende, er der tale om en meget lille samlet ekstra belastning over en periode. Der er først og fremmest tale om, at man noget tidligere kan indtægtsføre samfundets andel af fortjenesten ude i Nordsøen, og det mener vi at den anstrengte samfundsøkonomi har brug for.

Jeg noterede mig ministerens bemærkning om problemerne omkring dobbeltbeskatning. Det er naturligvis noget af det, vi må bede om at få indgående belyst under udvalgsarbejdet.

Jeg vil blot sige om nedsættelsen af kulbrintefradraget, som er det tredje element – fremrykningen er ét, skatteprocentens nedsættelse er et andet, og nedsættelsen af kulbrintefradraget er et tredje – at det er velbegrundet, også ud fra de forudsætninger, vi opererede med, da vi gennemførte kulbrinteskatten for 3½ år siden. Det skulle være en eller anden rigtig rigelig forrentning, målt i forhold til markedsrenteniveauet, af investeringerne, vi her fastlagde at man ikke skulle beskattes ekstra af, og med det meget voldsomme fald i renteniveauet, der er sket i mellemtiden, forekommer det at være en helt naturlig og absolut ukompliceret korrektion af systemet, vi her foreslår.

Må jeg sige om den anden del af det, der her er til debat, nr. L 76 om ændring af selskabsskattelovens § 12, at det har et langt bredere formål end alene det at ændre bidraget fra dem, der udvinder olie og gas. Det er klart, at vi er blevet inspireret til at tage denne sag op i denne sammenhæng, fordi vi har en fornemmelse af, at der ved faktureringerne med hensyn til afregninger af forskellig art, køb af udstyr, lån mellem de danske filialer, der deltager i olie- og gasudvinding, og de udenlandske moderselskaber kan være tale om pris- og rentefastsættelser, der ikke svarer til de normale markedsmæssige vilkår. Vi mener, der er brug for at styrke skattemyndighedernes hjemmel til at tilsidesætte sådanne ikke-markedsmæssige prisfastsættelser.

Men sigtet er naturligvis langt videre. Det handler om, at vi har konstateret, at den formulering, selskabsskattelovens § 12 har haft hidtil, ikke har været stærk nok til at bære igennem de sager, der blev rejst for nogle år siden af ligningsrådet imod olieselskaberne, ikke med hensyn til udvinding i Nordsøen, men med hensyn til deres øvrige aktiviteter i Danmark, hvor de i en længere årrække ikke havde betalt nævneværdigt i skat.

Vi mener altså, at der er behov for, at folketinget helt generelt diskuterer mulighederne for, at multinationale selskaber – uanset om de har deres hovedbase i udlandet eller i Danmark – lægger en passende del af deres faktiske overskud i Danmark, passende i forhold til den del af deres aktiviteter og indtjening, de faktisk har i det danske samfund. Den debat anser vi for meget vigtig, og jeg tager det som en lille bitte lyspunkt, at ministeren i sin kommentar til dette forslag erklærede sig villig til at diskutere denne sag. Under udvalgsarbejdet vil vi gå meget op i, at vi får gjort det til bunds.

Hagen Hagensen (KF):

Allerede det fremrykkede tidspunkt på dagen gør, at jeg vil søge at gøre mine bemærkninger korte, selv om det ene af de to lovforslag drejer sig om fremrykning, ganske vist af skatter.

Jeg kan stort set henholde mig til, hvad skatteministeren sagde om de to lovforslag, og straks sige, at det konservative folkeparti afviser de to lovforslag i den form, de har.

Kulbrinteskatten blev jo drøftet ganske meget i 1982, da vi arbejdede med disse ting. Det er vel naturligt at nævne, hvad den daværende minister for skatter og afgifter sagde i Nyhedsmagasinet den 8. februar 1982, hvor han blev spurgt om forholdene omkring kulbrinteskatten. Da sagde den daværende minister for skatter og afgifter, hr. Lykketoft, følgende:

»Nu skal man gøre sig helt klart, at den særlige kulbrinteskat, der er tale om, er en skat, der først sætter ind, når man har fået sikret fradragsret på alle sine udgifter og en meget rigelig forrentning af den investerede kapital. Det er altså kun de meget givende felter, meget profitable felter, der overhovedet berøres af kulbrintebeskatningen.«

[Hagen Hagensen]

Det sagde man dengang, og i det forslag, vi har fremme her, nr. L 77, siger forslagsstillerne selv i bemærkningerne:

»Der er imidlertid ikke grund til at tro, at den gennemførte lovgivning ikke skulle virke efter hensigten, når de akkumulerede underskud er afviklet.«

Det siger man selv, og hr. Lykketoft sagde for et øjeblik siden, at man egentlig også var godt tilfreds med loven, som den var. Der var bare nogle ting, man ville lave om på, og det er altså spørgsmålet om at få en fremrykket kulbrinteskat. Det kan jeg ikke følge forslagsstillerne i, for for mig at se er der ikke alene tale om en fremrykning. Den foreslåede ændring medfører, at skatten, den særlige skat, der skal betales under alle forhold, hvad enten der er tale om overskud eller underskud, i det lange løb overhovedet ikke giver noget i det pågældende område.

Jeg synes, at vi har en interesse i udvinding af olie i Nordsøen. Lad os derfor lade være med at hindre, at den udvinding kommer til at foregå ved at ændre på de skatteregler, vi har, og det vil betyde, at vi ikke blot her i landet, men også på dobbeltbeskatningsområdet, der er blevet nævnt, kommer til at gøre urimeligheder over for dem, der skal virke med disse forhold.

Når forslagsstillerne selv finder, at loven egentlig er i orden, som den er, og kommer til at virke efter sin hensigt, så ser jeg ingen grund til, at vi skal lave om på den, al den stund andre lande lemper for netop at få den bedste udnyttelse for at fremme den marginale udnyttelse af felter med indvinding af olie.

Så meget om det.

Om L 76 blot dette til understregning af, hvad skatteministeren sagde, at det er for os ganske uantageligt at gå med til en omvendt bevisbyrde. Begynder vi på det, sælger vi ganske alvorlige ting af det, som vi står for på det retssikkerhedsmæssige område, og det vil vi ikke være med til. Det er ganske givet, at det vil medføre ting, som ville være uoverskuelige, og som aldeles ikke bør antages. Noget andet er, at jeg med interesse har noteret, at ministeren vil være med til at overveje en ændring af bestemmelsen i § 12 i selskabsskatteloven, og det vil vi da gerne se på, men det, der er foreslået her, kan vi ikke gå ind for.

Fogh Rasmussen (V):

Venstre må afvise begge disse lovforslag. For så vidt angår L 76 vil jeg afvise det med de samme betænkeligheder om retssikkerheden, som skatteministeren anførte.

Men det, jeg i særlig grad her vil hæfte mig ved, er L 77 om kulbrintebeskatningen. Socialdemokratiet anfører som sin begrundelse for at ændre i kulbrintebeskatningen, at partiet finder det stødende, som det hedder, at DUC-selskaberne henter milliardfortjenester fra olie- og gasfelter i Nordsøen uden at betale andet end et helt ubetydeligt beløb i kulbrinteskat.

Jeg har fire bemærkninger til dette lovforslag og baggrunden for det. For det første synes jeg, der er grund til at erindre om, at kulbrintebeskatningen kun er en skat, der kommer oven i en række andre skatter. Hvis vi tager i betragtning, at der også fra denne sektor betales koncessionsafgifter, at der betales rørledningsafgift, at der betales almindelig selskabsskat foruden altså kulbrintebeskatningen, så får vi nogle ikke helt ubetydelige beløb frem i samlet beskatning for olie- og gassektoren. Ifølge de seneste opgørelser, som er fremkommet til folketingets finansudvalg, vil der i 1986 være budgetteret med en samlet indtægt fra disse forskellige beskatningsformer på ca. 1,2 mia kr. Det er altså slet ikke så små penge, der kommer fra denne sektor, og kulbrintebeskatningen er kun én del af den samlede beskatning og kun den, der ligger i toppen. Kulbrinteskatten betales jo nemlig af de helt ekstraordinære fortjenester.

Det fører mig så frem til den anden bemærkning, nemlig at når der i de senere år har været og tilsyneladende også i det næste par år vil komme et lavere provenu fra kulbrintebeskatningen end oprindelig forventet, skyldes det, at de ekstraordinært store fortjenester er udeblevet. Det er der flere grunde til: for det første den lavere oliepris, for det andet den lavere dollarkurs og for det tredje og måske det væsentligste, at der har været tale om en større efterforskningsaktivitet og en større investeringsaktivitet, end der var forventet.

Alene i 1986 forventes der ifølge de oplysninger, vi har modtaget i finansudvalget, investeringer i udbygningsprojekter på 3 mia kr. og efterforskningsudgifter på 1 mia kr.,

[Fogh Rasmussen]

og disse udgifter kan fradrages netop med henblik på at tilskynde til større aktivitet. Så er det selvfølgelig oplagt, at hvis der investeres mere, hvis der efterforskes mere, vil det give en lavere kulbrintebeskatning her og nu. Det kan ikke overraske nogen. Ja, det er næsten oven i købet meningen, for mekanismen er ganske enkelt den at stimulere interessen i at investere og efterforske, så der er ikke noget underligt i det, men så er det underligt, at socialdemokratiet kan komme med et forslag som dette.

Specielt er det besynderligt i betragtning af, at socialdemokratiets ordfører, hr. Lykketoft, her fra talerstolen erkender, at det er, han brugte udtrykket, helt legitime ændringer i forudsætningerne, der gør, at kulbrinteskatteprovenuet bliver mindre end forventet. Ja men hvorfor i alverden kommer man så med et forslag som dette om en såkaldt fremrykket kulbrintebeskatning?

Det fører mig så frem til den tredje bemærkning, nemlig at der ikke kun er tale om en fremrykket kulbrintebeskatning, men om en skærpelse af beskatningen, og det er der tre grunde til.

For det første er det sådan, at når skatten skal betales tidligere, end den ellers skulle have været betalt, betyder det naturligvis, at nutidsværdien af fortjenesterne bliver mindre. Det giver altså ringere rentabilitet.

For det andet er det sådan, at skatteværdien af det fradrag, som selskaberne får for den fremrykkede kulbrintebeskatning, kun bliver 80 pct. og ikke 100 pct. Der er altså også på den måde tale om en skærpet beskatning.

Endelig for det tredje er der tale om en skærpet beskatning, fordi der også, hvis man skal bedømme forslaget på dets ordlyd i hvert tilfælde, skal betales fremrykket kulbrinteskat af felter, som aldrig nogen sinde ellers vil komme til at betale kulbrinteskat, fordi de ikke giver disse ekstraordinære fortjenester. Så der er altså ikke kun tale om en fremrykning, men om en skærpet kulbrintebeskatning, og det er en tendens, der går stik imod de tendenser, vi ser i udlandet, hvor der tværtimod på det seneste har været tendenser til at lempe beskatningen.

Endelig den fjerde bemærkning, jeg har til forslaget. Det er om den besynderlighed i det socialdemokratiske forslag, at det i realiteten svækker progressionen i oliebeskatningen, fordi det, man kalder de marginale felter, altså de felter, hvor investeringsaktiviteten er høj i forhold til fortjenesterne, vil blive hårdere beskattet med dette forslag, hvorimod de gode felter, altså de felter, hvor investeringsaktiviteten er forholdsvis lav i sammenligning med fortjenesten, vil kunne slippe billigere i beskatning. Der er tale om en svækket proportion og oven i købet en mekanisme, som har tendens til i særlig grad at ramme de danske felter.

Af disse grunde må vi klart afvise det socialdemokratiske forslag.

Rahbæk Møller (SF):

Indledningsvis vil jeg gerne udtrykke tilfredshed med, at socialdemokratiet tager denne sag op. Det har vakt berettiget opsigt i befolkningen, at kulbrinteskatten hidtil stort set intet provenu har givet.

Samtidig skal det da siges, at det i den offentlige debat ikke er kommet frem, at en stor del af problemet ligger et helt andet sted end i kulbrinteskatteloven. Som bekendt er beskatningen af indtægter for olie- og gasudvindingen treleddet, produktionsafgift og olierørsafgift uden fradrag, selskabsskat efter de sædvanlige regler, hvor der foreligger en indkomst, og kulbrinteskatten, når indkomsten overstiger et vist minimum.

Det værste hul i konstruktionen er, at deltagerne i DUC betaler selskabsskat efter forgodtbefindende, og det betyder i praksis, at de udenlandske olieselskaber stort set ikke betaler skat, mens A. P. Møller finder, at ca. 10 pct. af indkomsten i skat er et rimeligt kontingent til samfundet. Derfor burde en samlet reform af beskatningen af kulbrinteindtægter gå langt videre end en ændring af § 12 i selskabsskatteloven, som socialdemokratiet foreslår.

Der er simpelt hen brug for en almindelig revision af de regler, der tillader koncerner at flytte rundt med indkomster og fradrag efter forgodtbefindende. Forhåbentlig indeholder B 50-udvalgsbetænkningen nogle af de elementer, der burde indgå i en sådan reform.

Men en sådan mere omfattende revision af selskabsbeskatningen er ikke socialdemokratiets ærinde med disse forslag, der alene sigter mod at få kulbrinteskatteloven til at fungere.

[Rahbæk Møller]

Det er velkendt, at det afgørende hul i kulbrinteskatteloven er muligheden for ved overfinansiering at opnå store rentefradrag og andre fradrag for kapitaludgifter. Det var et problem, som folketinget og regeringen var opmærksomme på allerede ved lovens vedtagelse. Dengang besluttede man imidlertid at se tiden an, medens den daværende regering lovede at følge udviklingen i selskabernes fremmedfinansiering med henblik på senere indgreb, hvis det var nødvendigt. På grund af regeringsskiftet blev denne opfølgning imidlertid aldrig foretaget, og det tør nok siges, at parterne i DUC har forstået at benytte sig af deres venners passivitet. Det er kommet frem, at de opererer med fremmedfinansiering, der overstiger de foretagne investeringer.

Som middel imod denne grove skatteunddragelse foreslår socialdemokratiet så at stramme selskabsskattelovens § 12, så bevisbyrden tilfalder selskaberne, så den også omfatter danske multinationale koncerner, og så den også omfatter renter og andre kapitaludgifter.

SF kan ubetinget støtte denne lovændring, men jeg vil godt rejse spørgsmålet om, hvorvidt det er tilstrækkeligt. Spørgsmålet er, om vi ikke ligesom englænderne simpelt hen bør nægte rentefradrag i grundlaget for kulbrinteskatten. Eventuelt kunne man gå en mellemvej og kun tillade fradrag for udgifter til en rimelig fremmedfinansiering.

Men som sagt støtter vi lovforslag nr. L 76. Derimod er vi lidt mere forbeholdne over for L 77. Det lugter lidt af, at socialdemokratiet har registreret, at befolkningen ikke rigtig forstår konstruktionen i kulbrinteskatten, så man foreslår skatten fremrykket og samtidig sænket, og så er alle glade, befolkningen, fordi der kommer penge i kassen, og DUC, fordi den samlede skat bliver lavere.

Af de konkrete elementer kan vi støtte, at kulbrintefradraget nedsættes fra 25 pct. til 20 pct. Vi har heller ikke noget imod, at beskatningen fremrykkes, men jeg vil dog godt under udvalgsarbejdet undersøge, om det ikke kan gøres på en lidt enklere måde end ved at indføre et nyt begreb i en i forvejen kompliceret lov.

Til gengæld forstår vi ikke baggrunden for at nedsætte skatteprocenten fra 70 til 60. Begrundelsen – selskabsskatteprocentens forhøjelse – forekommer søgt i betragtning af, at selskabsskatteprocenten næppe har nogen betydning for de nuværende partneres skattebetaling overhovedet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

De to lovforslag, som behandles her, har til formål at skaffe statskassen skat her og nu, og den hensigt er vi godt tilfredse med og ville gerne støtte.

Så er der de midler hertil, man har anvendt. Det er § 12 i selskabsskatteloven, der for fremtiden kommer til at omfatte samtlige selskaber, hvad enten det er datterselskaber, der sælger benzin eller olie her i landet, eller selskaber, der er datterselskaber af udenlandske selskaber, og som udvinder olien. Så kan man sige: ja men så fremmer den jo formålet. Men den rammer også alle mulige andre selskaber, og det princip, man har valgt, er det, der teknisk kaldes omvendt bevisbyrde, og det er vi ikke begejstrede for.

Jeg kan da sige her, at et hæderligt datterselskab, der prøver på at betale den Danmark tilkommende skat, men som man af en eller anden grund diskuterer – og bare i den tid, jeg har siddet i folketinget, har der været diskussion om adskillige datterselskabers skattebetaling – kan man udsætte for det overordentlig besværlige arbejde, det vil være at sandsynliggøre, at den indkomst, som man skal betale skat af, virkelig ikke er højere, end den er. Det er vi meget betænkelige ved og kan ikke umiddelbart støtte.

Kommer vi så over til selve det, der vedrører kulbrintebeskatningen, altså beskatningen af kulbrinteindvinding i Danmark, forekommer det mig, at bemærkningerne ikke er så forfærdelig heldige. Man fastslår først, at det for et oppositionsparti er forbundet med stor usikkerhed at beregne provenuet, og efter at have gennemlæst forslaget – jeg har set noget af det i hvert fald tidligere – vil jeg sige, at man uden at gå for vidt kunne have sagt, at for et oppositionsparti er det altid overordentlig vanskeligt at gribe ind i en kompliceret lovgivning med et lovforlag.

Og det må man sige også har vist sig her.

Visse af de begrundelser, der står i bemærkningerne til lovforslaget, er vi totalt uenige i. Når man således i bemærkningerne til lovforslag nr. L 77 siger, at »kulbrinteskatteloven har ... ikke indbragt et provenu svarende til det, der var forudsat ...« og

[Bernhard Baunsgaard]

fortsætter, »fordi oliepris og dollarkurs har udviklet sig anderledes end forudsat ved provenuberegningen«, så kan selskaberne i hvert fald ikke gøre for det.

På samme måde, når man siger, at investeringer og efterforskningsudgifter har været væsentlig højere, end energiministeriet i sin tid skønnede; så kan selskaberne heller ikke gøre for det. Her mener jeg, at det ville være rimeligt at tilføje: »og det danske samfund bør være glad for, at man har investeret og efterforsket mere, end egentlig var forudsat, for derved har vi klaret vores forhold over for udlandet bedre og har haft et mindre underskud på betalingsbalancen.«

Men som jeg sagde samlet om de to lovforslag, er vi positive i den hensigt, at det danske samfund netop nu har brug for så mange skatter som overhovedet muligt, så vi ikke vælter en større byrde over på vore efterkommere end allerhøjst nødvendigt. Derfor vil vi meget gerne i udvalget arbejde med på at finde en løsning. Jeg håber også, at vi kan få skatteministeriet til at arbejde positivt med, fordi det er så vanskeligt at udarbejde den slags komplicerede forslag, når man ikke har hele skattesystemet til sin rådighed.

Det må i hvert fald være en forudsætning, som jeg ikke synes lovforslaget opfylder, at de dårlige felter, hvor udbyttet er lille, og hvor det er meget tvivlsomt, om der bare kommer ind til dækning af etableringsomkostningerne, ikke kommer til at betale en højere kulbrinteskat, end der er plads til, mens de gode felter, hvor der altid vil blive et overskud, slipper billigere. Disse betingelser opfylder lovforslaget ikke, men som sagt håber jeg, at vi i udvalget kan finde frem til noget, der gør, at det danske samfund tidligere end efter gældende lov kan få et skatteprovenu, som vi har så meget brug for i disse år.

Bente Juncker (CD):

Socialdemokratiets påstand er, at DUC-selskaberne har milliardindtægter, men kun betaler et helt ubetydeligt beløb i kulbrinteskat. Den særlige kulbrinteskat, der blev indført i 1982, hvor CD i øvrigt stemte imod, var en særskat, der skulle beskatte ekstraordinært høje indtægter af olie- og gasproduktion.

Når provenuet ikke har været så stort, som man forventede ved lovens vedtagelse, er der flere årsager. For det første har der været et kraftigt fald i oliepriserne. For 4 år siden kostede 1 tønde olie i Ekofisk-spotpriser 42 dollars, mens den i dag koster ca. 29 dollars. For det andet har Dansk Undergrunds Consortium øget sin aktivitet betydeligt og foretaget større investeringer i efterforskning og opbygning af olie- og gasproduktion end forudset, og det er selvfølgelig en fordel for samfundet, at produktionen af dansk olie og naturgas forøges.

I de næste 5–6 år vil der yderligere skulle investeres beløb i størrelsesordenen 15–20 mia kr. i efterforskning og produktionsfaciliteter, og det forudsætter naturligvis tilsvarende indtægter. Om disse vil kunne realiseres, beror på udviklingen i oliepriser og dollarkurs; det vil sige, at størrelsen af de indtægter, der kan forventes, er behæftet med stor usikkerhed.

Usikkerhed synes også at præge statsadministrationens skøn, når man ser på tallene for 1982 og 1983. I januar 1982 regnedes der med et provenu samme år på 450 mill. kr. og for 1983 1 mia kr. I marts måned sagde et nyt skøn: intet provenu i 1982 og for 1983 400 mill. kr. Disse tal siger noget om, hvor usikkert alt dette er.

Dertil kommer, at forslaget ifølge ekspertvurderinger indebærer risiko for dobbeltbeskatning, og man kan ikke forvente, at nogen lande – måske USA – vil acceptere en særskat, der berettiger til det. Forslagsstillerne ønsker at hente et provenu ind hurtigt på et højst usikkert grundlag. Det må vi afvise i CD.

I øvrigt synes jeg, det er på sin plads at huske på, at staten faktisk har en indtægt fra DUCs virksomhed i form af royalty og anden afgift plus selskabsskat som alle andre. I royalty og anden afgift betales alene for 1985 ca. 900 mill. kr.

Ud over forslaget om den fremrykkede kulbrinteskat ønsker socialdemokratiet også at beskære rentefradragsretten ved indkomstopgørelser for danske selskaber, der har datterselskaber i udlandet, samt for udenlandske selskabers datterselskaber i Danmark. Forslaget indeholder en principiel ændring ved, at bevisbyrden over for skattemyndighederne kommer til at påhvile skatteyderen, idet ligningsmyndighederne skal kunne tilsidesætte

[Bente Juncker]

en selvangivelse efter skøn, og skatteyderen må selv bevise rigtigheden af de givne oplysninger. Det må vi centrum-demokrater vende os imod.

Endelig vil den foreslåede ændring i selskabsskattelovens § 12 kunne medføre dobbeltbeskatning for de omfattede selskaber i forhold til virksomheder, der eksporterer direkte, selv om disse også finansieres ved udenlandske finanslån. Dette forekommer ikke særlig rimeligt, og jeg må også tage forbehold over for forslagets virkninger for andre end de selskaber, der udtrykkelig sigtes til. Vil det ikke kunne række langt videre? Jeg spørger bare.

Centrum-demokraterne afviser begge lovforslag.

Tinning (VS):

Det er klart, at det er utilfredsstillende for befolkningen som sådan og for os og også burde være det for alle mulige andre, at i en tid, hvor så mange skal spænde livremmen ind og holde for, ser vi, at det faktisk er muligt at have ret høje indtægter og ikke mindst udsigter til meget høje indtægter omkring Nordsøaktiviteterne samtidig med, at man stort set ikke betaler noget, det er værd at snakke om, i kulbrinteskat. Vi er udmærket klar over, at man selvfølgelig betaler selskabsskat og alle de andre former for skat, hr. Fogh Rasmussen nævnte, men kulbrinteskatten blev, da man forsøgte at regne ud, hvad den ville give, netop betragtet som noget, der lå på toppen af alle de andre beskatningsformer. Der er ikke noget nyt i, at den skulle være toppen af det hele, og problemet er så, at det stort set ikke giver noget som helst.

Den rigtige løsning ville naturligvis være at nationalisere Nordsøenergien, som vi har sagt adskillige gange. Det kan også godt være, at den næstbedste løsning ville være den, hr. Rahbæk Møller var inde på, nemlig at lave en gennemgribende stramning af selskabsbeskatningslovgivningen. Det er muligt, at det, vi så står med, at den tredjebedste løsning, nemlig forslagene fra socialdemokratiet.

Nu har vi valgt at sende vores skattepolitiske ordfører op og hvile hovedet, efter at han har været igennem frikommuner og bio-medicinske forsøg og LSD-behandlingsdiskussionen, og det kunne også godt være nødvendigt, men vi har også med vilje sat den energipolitiske ordfører på de to lovforslag, fordi det, det handler om, jo ikke bare er skattesnak frem og tilbage, men også må dreje sig om de energipolitiske grundsynspunkter, som bliver lagt bag, når vi vurderer, hvad vi skal gøre på dette område. Jeg er enig i, at vi selvfølgelig skal undgå at lave en nyordning, som gør, at efterforskningsaktiviteterne falder. Jeg tror heller ikke, det er det, der vil ske.

Derudover er jeg meget enig i de hensigter, som socialdemokraterne ridser op, altså at det handler om at få nogle flere penge fra denne kulbrinteskat i kassen og det med det samme. Derfor er vi enige i målet med dette at bevare efterforskningsaktiviteten samtidig med, at vi i det mindste får bare en noget større del af de gevinster, der falder af aktiviteterne derude, til samfundet. Midlerne som beskrevet i L 76 og L 77 ser meget fornuftige ud for os, men det er klart, at vi endnu mere end socialdemokratiet lider under, at det kan være svært nok at gennemskue, hvad det handler om, og når man kun er 5 og slet ikke har adgang til anden teknisk ekspertbistand end den, vi selv sidder og fedter med deroppe, er det selvfølgelig endnu mere vanskeligt at gennemskue, om nogle af midlerne kunne være valgt heldigere. Men jeg tør love, at vores skattepolitiske ordfører vil interessere sig meget for den side af sagen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Da mine venner gerne vil hurtigt hjem, skal jeg søge at fatte mig i korthed. Men lad mig dog sige, at jeg er enig i, at § 12 i selskabsskatteloven måske trænger til en vis justering. Måske skal vi have noget helt nyt her, for jeg har noteret, at det sjældent er lykkedes at bruge denne paragraf, hvis det overhovedet er lykkedes at få noget ud af at prøve at bruge den.

Jeg har i alt fald en fornemmelse af, at ganske væsentlige beløb unddrages beskatning herhjemme. Jeg skal undlade at sige, igennem hvilke kanaler jeg har fået sådanne fornemmelser. Årsagen hertil er, tror jeg, at skattemyndighedernes muligheder for at gennemskue, om de handelsøkonomiske forbindelser mellem selskaberne og fordelene ved dem ville være anderledes, hvis forbindelser-

[Arne Bjerregaard]

ne var af rent handelsmæssig karakter uden nogen afhængighed mellem selskaberne. Det store problem er, at man faktisk ingen rigtig mulighed har for det.

Så vil socialdemokratiet vende bøtten om og siger: ja men vi siger bare, at det, de laver, er forkert, og så snupper vi den gevinst, som vi påstår skal beskattes herhjemme. Det er jeg faktisk enig med skatteministeren i vist er for radikalt. Men så må man jo spørge: hvad så? Det gav ministeren et løfte om, og det vil vi afvente indfrielsen af, for ministeren har selv erkendt problemet.

Af hensyn til vennerne skal jeg undgå at gå ind i kulbrinteskatten og kun sige til socialdemokratiet, at ud fra vores øjeblikkelige økonomiske situation er det vel væsentligt, at vi får mere olie end nogle håndører i skat i øjeblikket.

Poulsgaard (FP):

Jeg kan da dele hr. Tinnings beklagelse over at være et lille parti. Først kultur og så lægespørgsmål og så kommuner og så nu skat. Man bliver alsidig, når man er et lille parti. Men mit partis ordfører er altså forhindret i at være til stede, og jeg skal lige sige et par ord om de to lovforslag, vi har til behandling her.

Aktieselskabsskatten, som socialdemokratiet vil have forhøjet, blev forhøjet med 25 pct. for ikke så forfærdelig længe siden. Jeg synes simpelt hen, at det er uforskammet at komme med et sådant lovforslag. Skattetrykket i dette land er højt nok. Det er ikke skattetryk, vi mangler, vi mangler et lavere skattetryk, og dette her er jo stik modsat det, som fremskridtspartiet vil, så det kan vi ikke medvirke til.

Tager vi så lovforslag nr. L 77 om kulbrinteskatten, skriver forslagsstilleren, hr. Hans Hækkerup selv, at det »for et oppositionsparti er ... forbundet med stor usikkerhed at beregne provenuet af den foreslåede fremrykning af kulbrinteskatten.«

Vi vil derfor, når vi starter udvalgsbehandlingen, bede energiministeren foretage de nødvendige beregninger. Skulle det vise sig, at provenuet afviger væsentligt fra vort skøn, vil vi overveje en ændring af den procent, hvormed den fremrykkede kulbrinteskat opkræves.

Angående L 77 har jeg lyst til at sige, at vi er faktisk enige med forslagsstillerne i deres betragtning. Men det har faktisk været så kort tid, at kulbrinteskatten har virket, at det egentlig er besynderligt, at det kommer allerede nu. Jeg ved godt, at den slet ikke gav de penge i statskassen, som nogle havde ventet, men jeg kan ikke sige mere nu. Nu må vi se, hvordan det går under udvalgsbehandlingen, hvad angår L 77. Men L 76 afviser vi blankt.

Hans Hækkerup (S):

Jeg vil gerne starte med at takke for den modtagelse, vores forslag har fået. Jeg bemærkede, at et flertal her i salen er positivt over for hovedtanken i lovforslagene.

I socialdemokratiet er vi selvfølgelig parate til at diskutere den konkrete udformning af forslagene og de lovtekniske problemer, blot formålet med forslagene fastholdes: at sikre en fremrykning af kulbrinteskatten og undgå en udhuling af skattegrundlaget ved »tynd kapitalisering«.

Der var nogle indvendinger fra ordførerne, som jeg gerne vil svare på. Først vedrørende selskabsskattelovens § 12. Hovedformålet med paragraffen er at sikre, at man ikke gennem koncerninterne transaktioner kan unddrage sig beskatning i Danmark. Det, vi vil modvirke, er det, man kalder tynd kapitalisering, noget, vi har set flere eksempler på, idet olieselskaberne i Danmark ved at lånefinansiere op mod hundrede procent har sikret sig store renteudgifter, som har været medvirkende til, at de ikke skulle betale kulbrinteskat og selskabsskat. Det er det, vi vil modvirke med forslaget, og jeg har meget svært ved at forstå, at der skulle være partier, der har problemer med det.

Man kan diskutere, hvordan § 12 skal udformes, og det har vi spekuleret på, da vi udarbejdede vores lovforslag. Som § 12 i dag er formuleret, ser den egentlig meget tilforladelig ud, og man skulle tro, at skatteväsenet med den i hånden havde et stærkt kort. Men i praksis har det jo vist sig, at skattemyndighederne ikke har kunnet tilsidesætte urimelige arrangementer. Det er derfor, vi siger: når vi står over for disse selskaber – og det er ikke små, uskyldige selskaber, som tilfældigvis ikke kan finde ud af deres egne regnskaber, det er selskaber, der helt klart ved, hvad det er, de gør på det skattetekniske område,

[Hans Hækkerup]

og måske endda er endnu bedre rustede end danske skattemyndigheder – må vi have denne omvendte bevisbyrde ind og sikre, at danske skattemyndigheder virkelig kan få de oplysninger, de har brug for for at kunne ansætte de pågældende selskaber i skat.

Men kan skatteministeren her eller i udvalget anvise en anden måde, hvorpå en sådan hjemmel kan udformes, er vi fantastisk interesserede i at høre om det. Formålet er bare at sikre, at disse selskaber kommer til at betale skat af de indtægter, de har i Danmark, og at de ikke ved forskellige transaktioner kan unddrage sig beskatning, og det synes jeg egentlig skatteministeren skylder folketinget en forklaring på hvordan han vil sikre.

Hvad angår dobbeltbeskatningsaftaler, sagde ministeren, at der er tale om en produktionsafgift. Netop dette har været et vigtigt punkt for os. Vort forslag drejer sig om en skat og ikke en produktionsafgift, og sådan vil det også være, når der foreligger dobbeltbeskatningsoverenskomst.

Men vi har selvfølgelig udformet vores forslag på en sådan måde, at vi har forsøgt at undgå manipulationsmuligheder. Derfor har vi fjernet en række fradrag, som gives i den almindelige kulbrinteskat og i selskabsskatten, og sagt: vi går tæt på, vi opkræver et beløb, men vi giver stadig et fradrag, nemlig kulbrinteskattefradraget.

Jeg skal ikke lægge skjul på, hvor vi har hentet vores inspiration: det er den engelske Advanced Petroleum Revenue Tax, som har givet os inspiration til at udforme forslaget om denne skat. Den har man i England i dag, og mig bekendt har det ikke voldt problemer at få Tax Credit for Advanced Petroleum Revenue Tax, men det kan ministeren måske oplyse noget om.

Endvidere blev der spurgt, om denne fremrykning af kulbrinteskatten ikke betyder, at det bliver svært at få udenlandske og danske selskaber til at bore i Danmarks undergrund.

Svaret på dette spørgsmål er, at fremrykningen af skatten kun vil få en helt marginal betydning, når man ser på de samlede udgifter og indtægter over et felts levetid. Derfor vil det ikke for selskaber, der tænker økonomisk rationelt, få betydning for, om de vil engagere sig og søge om tilladelse til at bore i Danmarks undergrund, og endnu mindre, om de vil udnytte de felter, de allerede har fundet på dansk jord.

Ministeren talte også om risikoen for, at det samlede skattetryk skulle afskrække ansøgere. Jeg mener at kunne sige helt klart, at den risisko ikke er til stede. Hvis man savner bevis for det, kan man jo bare se på den pæne interesse, der faktisk har været for at få lov til at deltage i anden udbudsrunde – på trods af faldende oliepriser. Derfor har vi tilladt os at fremsætte dette frygtelige forslag i folketinget.

Det har også for os været væsentligt at sikre, at marginale felter skal have en rabat, som sikrer, at de ikke bliver urimeligt beskattet, men tværtimod, at også marginale felter vil blive udnyttet.

Men vi har alligevel foreslået at nedsætte kulbrinteskattefradraget fra 25 til 20 pct., og i den forbindelse vil jeg understrege, at dette jo ikke engang modsvarer faldet i renteniveauet. Da man satte de 25 pct., sagde man, at disse selskaber forlods skal have et fradrag på 25 pct., som ikke er underkastet beskatning. Derfor betyder en nedsættelse fra 25 til 20 pct. af fradraget altså ikke, at de marginale felter vil blive dårligere stillet sammenlignet med markedsforholdene, dengang vi vedtog den oprindelige kulbrinteskattelov.

Endvidere vil jeg gøre ministeren opmærksom på, at det var et væsentligt formål for os, da vi valgte at fremsætte et forholdsvis simpelt forslag og forenkle beregningen af den fremrykkede kulbrinteskat, således at der kun gives ét fradrag, nemlig kulbrinteskattefradraget, dermed at begrænse mulighederne for at manipulere med fradragene.

Ministeren var også betænkelig ved at skulle ændre kulbrinteskatten, bare fordi olieprisen og dollarkursen har bevæget sig anderledes end forudsat ved den gældende lovs vedtagelse. Jeg kan hertil svare, at det jo også netop er derfor, vi ikke har foreslået en gennemgribende ændring af kulbrinteskatteloven. Vi vil gerne se den fungere i praksis først, og derfor har vi alene foreslået en fremrykning af skatten på den måde, der fremgår af lovforslaget. Men hvis det skulle vise sig, at det ikke er nok til at sikre, at olieselskaberne kommer til at betale kulbrinteskat også på længere sigt, vil vi selvfølgelig vende tilbage med et forslag, som sikrer det.

Til sidst vil jeg spørge regeringspartiernes ordførere, om det ikke virker stødende på

[Hans Hækkerup]

dem, at DUC-selskaberne stadig væk kan hente milliardfortjenester ude i Nordsøen i disse år uden at betale andet end et helt ubetydeligt beløb i kulbrinteskat og vel at mærke nettofortjenester, hvor der med netto her menes Dansk Undergrunds Consortiums resultat efter fradrag af renteudgifter, efter fradrag af afskrivninger og efter de afgifter, som hr. Fogh Rasmussen nævnte, ligesom jeg vil spørge, om det ikke virker påfaldende, at regeringen ikke vil inddrage bare en del af denne nettofortjeneste til statskassen, når regeringen samtidig pålægger befolkningen nye byrder og skærer ned på den offentlige sektor. Det er omvendt Robin Hood-politik. Samtidig med, at regeringen siger nej til vores forslag om at hente 350 mill. kr. hos A. P. Møller, Shell, Texaco og Chevron, kommer den med forslag om at forhøje energiafgifterne med 2,4 mia kr. Det er simpelt hen fantastisk – det er rendyrket klassepolitik.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har to korte bemærkninger. Den ene drejer sig om § 12. Vi er enige i, som jeg sagde, at § 12 ikke virker tilfredsstillende, fordi de moderselskaber, der ikke ønsker at betale skat til Danmark, kan komme uden om det med den nuværende formulering. Men den omstændighed, at vi har konstateret eller har en stærk formodning om, at sådanne tilfælde forekommer, berettiger nu ikke folketinget til at bruge et middel, som ikke rigtig kan forsvares i dette tilfælde.

Den anden bemærkning vedrører de ord, der faldt om, at det er utilfredsstillende, at der kun kommer nogle få millioner kroner ind i statskassen, når der tages store penge hjem – og det drejer sig vel om en milliard kroner eller sådan noget – af dem, der borer efter olie ude i Nordsøen. Det er jeg enig i, men der er her tale om en beregning, hvor man ikke har taget hensyn til andre indtægter fra de selskaber, der borer derude – bl.a. betaler de jo en hel del for at bruge olieledningen. Vi er enige i, at der burde komme mere ind i kulbrinteskat her og nu, for det er nu, samfundet har brug for det, men vi må ikke i argumentationen komme så langt ud, at vi helt glemmer, at der kommer en hel del skatter ind. Jeg ved ikke, om skatteministeren har noget skøn over, hvor meget der kommer ind, men hvis han har, synes jeg ikke, vi skal slutte denne debat, uden at ministeren oplyser lidt om, hvor meget der kommer ind alligevel.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Som svar på det spørgsmål, hr. Bernhard Baunsgaard stiller, kan jeg efter hukommelsen oplyse, at der skønsmæssigt betaltes ca. 1 mia kr. ved udgangen af 1984, og det omfatter altså alle de afgifter, der er forbundet med olie- og gasudvinding, men ikke selskabsskatten; hertil skulle der også komme noget selskabsskat.

Hans Hækkerup (S):

Jeg skal meget kort svare på det sidste spørgsmål, hr. Bernhard Baunsgaard stillede. I de tal, jeg nævnte, og i de tal, Telecom har beregnet, er inkluderet rørledningsafgift og alle andre former for afgifter, der betales af Nordsøen, og jeg mener, det i år vil løbe op på ca. 900 mill. kr. Dette skal sammenholdes med, at DUC-selskaberne, efter at disse afgifter er trukket fra i deres regnskab, henter en nettofortjeneste derude på 3–4 mia kr., og det er på denne baggrund, vi siger, at det ikke ville være urimeligt, hvis en del af disse penge gik i den danske statskasse. Der er ikke tale om, at DUC-selskaberne, hvis vores forslag vedtages, vil blive stillet sådan, at de ikke får en overordentlig god forrentning af deres investeringer.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal kun takke skatteministeren for hans skøn på ca. 1 mia kr., hvilket socialdemokraterne jo også sagde var deres skøn. Jeg synes, vi skal huske det, når vi diskuterer, hvor lidt der kommer ind. Der kommer meget lidt ind på kulbrinteskatten, men samlet er det altså næsten 1 mia kr. til samfundet. Vi er enige i, at det ikke er nok, men der kommer altså faktisk betydelige beløb ind.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af d.d. meddeler ministeren for skatter og afgifter, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzin.
(Lovforslag nr. L 96).

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter.
(Lovforslag nr. L 97).

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet.
(Lovforslag nr. L 98).

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af gas.
(Lovforslag nr. L 99).

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v.
(Lovforslag nr. L 100).

I skrivelse af d.d. meddeler boligministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter. (Begrænsninger i långivningen til visse ejendomme).
(Lovforslag nr. L 102).

I skrivelse af d.d. meddeler indenrigsministeren, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om tilskud til kommuner og amtskommuner. (Ændring af tilskud for 1986 og 1987).
(Lovforslag nr. L 103).

Forslag til lov om tandpleje m.v.
(Lovforslag nr. L 104).

I skrivelse af d.d. meddeler boligministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om individuel boligstøtte.
(Lovforslag nr. L 94).

I skrivelse af d.d. meddeler landbrugsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme.
(Lovforslag nr. L 95).

I skrivelse af d.d. meddeler energiministeren, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give folketinget en skriftlig

Energipolitisk redegørelse og redegørelse om Dansk Olie & Naturgas A/S m.v.
(Redegørelse nr. R 7).

Endvidere har ministeren fremsendt energirådets udtalelse om redegørelsen samt den af D.O.N.G. A/S udarbejdede redegørelse til brug for folketinget i henhold til D.O.N.G.-loven sammen med en udtalelse fra repræsentantskabet i selskabet.

Eksemplarer vil blive omdelt, og ministerens redegørelse vil blive optaget i Folketingstidende.

Jeg foreslår, at forhandlingen om denne redegørelse finder sted tirsdag den 21. januar 1986. Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte dette forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Medlemmer af folketinget Lasse Budtz (S), Eva Møller (KF), Bjørn Elmquist (V), Riishøj (SF), Stinus (RV), Nør Christensen (CD), Albrechtsen (VS), Kofod-Svendsen (KrF) og Poulsgaard (FP) har meddelt mig, at de ønsker til udenrigsministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om udviklingen i Afghanistan og om hidtidige og kommende danske bidrag til mindskelse af de menneskelige lidelser som følge af krigen, og på hvilken måde vil regeringen arbejde for en varig og retfærdig politisk løsning på Afghanistankrisen?«
(Forespørgsel nr. F 17).

Retsudvalget har afgivet betænkning over:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Lovforslag nr. L 68).

Eksemplarer er omdelt.